

Csath Magdolna: A Bilderberg csoport igaz története

1. rész

2.

2008-01-28 11:48

1954 óta napjainkig a világ legbefolyásosabb emberei évente egyszer titokban találkoznak...” – így kezdődik Daniel Estulin 2007 decemberében megjelent könyve, amely máris világsiker. Ugyanis arról szól, hogy a világ politikai és pénzügyi vezetői miről is beszélnek évente egyszer titkos találkozásukkor – a Bilderberg csoport megbeszéléseken - és hogyan befolyásolják ezek a találkozások a világ ügyeit: elnökök megválasztását vagy megbuktatását, háborúk kitorését és az energiapiacok manipulálását.

A főáramú média, bár meghívottként képviselői jelen vannak a találkozáson, híreket mégsem közöl róluk. A könyv főleg két kérdésre próbál válaszolni:

- Vajon mivel foglalkoznak ezek a bölcs emberek, ami ekkora titokzatosságot érdemel?
- Vajon merre akarják elvinni a világot?

Azért ezekre a kérdésekre keresi a szerző a választ, mivel, - ahogy a könyv kiadója fogalmaz, - még az is elképzelhető, hogy a Bilderberg csoport többsége hisz abban, hogy lopakodó útjuk a titokzatos jövő felé jó szándékkal van kiköveve. De ennek ellenére az is lehetséges, hogy az emberek többsége még sem akar ezen az úton efelé a jövő felé menni. Ez a könyv legalább olyan izgalmas és jelentős, mint Susan George könyve a Lujanói tanulmány volt. Érdekes ezért megismerkedni vele.

A kezdetek

A világ legnagyobb hatalmúbb emberei először 1954-ben találkoztak Bernhard holland herceg és a Rockefeller család szervezésében a „Hotel Bilderberg” luxus szállodában, egy kis holland városkában, Oosterbeek-ben. Egy hétvégén át vitatták meg a világ jövőjét. A találkozó végén elhatározták, hogy ezután minden évben egyszer találkoznak. A hely után Bilderberg csoportnak nevezték el magukat. Azóta összesen 56-szor találkoztak – voltak évek, amikor kétszer is – mindig luxushotelekben. A csapatban találjuk, többek között – Henry Kissingert, David Rockefeller, Zbigniew Brzezinskit, Tony Blairt, Paul Wolfowitzot és Bill Clintont, és sok más kormányfőt, üzletembert, bankárt, politikust és újságírót.

A rengeteg tanácskozás ellenére a sajtó sohasem számolt be arról, hogy a csapat miről tárgyalt és milyen következtetésekre jutott. Pedig a világot joggal érdekelhetné, hogy miről is beszélhetnek ezek az emberek? A demokráciában természetesen mindenkinek joga van arra, hogy amit nem akar, azt ne közölje a médiával. De ebben az esetben más a helyzet. Ezek az emberek nem baráti, magántalálkozásokon vesznek részt, hanem a világ ügyeit próbálják igazgatni. Nem lenne ezért mégis csak joga a közembernek, hogy megtudja, miről is döntenek a háta mögött?

Miről is beszélnek a politikai vezetők a legbefolyásosabb üzletemberekkel és bankárokkal? Gondoljuk csak el, a hasonló találkozók mind nyilvánosak, a sajtó részvételével zajlanak. Ilyenek a davosi Világgazdasági Fórum vagy a G8 országok találkozói is. Pedig a Bilderberg csoport

találkozóin jelen szokott lenni a **Nemzetközi Valutaalap elnöke**, a **Világbank elnöke** és az amerikai pénzügyi vezetés képviselője is. Ott vannak továbbá a **leghatalmasabb globális cégek**, a Coca-Cola, a Chase Manhattan Bank, az American Express, a Goldman Sachs, a Microsoft, a British Petroleum, a Daimler Chrysler elnökei, az **USA alelnökei**, a **CIA**, és az **FBI igazgatói** is, együtt az **európai országok miniszterelnökeivel**. Akik jelen vannak, együttesen nagyobb vagyonnal rendelkeznek, mint az USA teljes lakosságának vagyona. Bármelyikük ha egyénileg bárhová elutazik, egészen biztos, hogy a média vezetőhírben számol be róla. Éppen erről a nagyszabású Bilderberg csoport találkozóiról nem látja értelmét hírt adni? Elég furcsának tűnő helyzet!

Ez a furcsa helyzet indította a szerzőt arra, hogy nyomozni kezdjen.

15 évvel ezelőtt kezdte. Rengeteg segítséget kapott munkájához, bár senki nem akarta a nevét adni az ügynöknek. Minél mélyebbre ásott az ügyben, annál inkább erősödött benne az érzés, hogy a Bilderberg csoport úgy működik, mint egy „árnyék világkormány”, amely az éves találkozók teljes titokzatosságában döntéseket hoz, és azt is megbeszéli, hogy a döntéseket hogyan valósítja majd meg. De ezzel elveszik az emberektől azt a demokratikus jogukat, hogy saját ügyeikről, jövőjükkel maguk dönthessenek. Az egyes titkos döntések sorozata a világ rabszolgasorsba taszítása felé haladhat. Ezért itt az ideje, hogy benézzünk a színpad mögé!

Keresztúthoz érkezünk. Az emberiség jövőjét határozza meg, hogy most merre megyünk tovább. Rendőrállamokká változhatnak az országok, vagy szabad akaratú, demokratikus körülmények között élő emberek közösségeivé. Azon múlik, hogy mi mit teszünk. Ehhez azonban először tudnunk kell, mit csinálnak mások a hátunk mögött. Erről szól a „Bilderberg csoport igaz története” című könyv.

A Bilderberg csoport: az univerzum mesterei

Nézzünk néhány, a csoporttal kapcsolatban megjelent idézetet!

The Times, Anglia 1977

„A Bilderberg csoport a nyugati világ leggazdagabb, gazdaságilag és politikailag leghatalmasabb, legbefolyásosabb embereinek klikkje, akik titokban megterveznek dolgokat, melyek azután később, mint véletlen események, meg is történnek.”

Kanada veszélyben

1996 májusában a Bilderberg csoport találkozója Torontóban volt. Egy csodálatos helyen találkoztak, közel óriási farmokhoz, ahol lovagolni lehetett, „wellness központokhoz”, ahol csodálatos kezelések álltak rendelkezésükre. Ezen az eseményen azonban váratlan dolog történt. Kiszivárgott a hír, hogy a Bilderberg csoport fel akarja osztani Kanadát. A tervezett módszer az volt, hogy a Quebec tartomány majd egyoldalúan bejelenti leszakadási szándékát, megjelentetve egy függetlenségi nyilatkozatot. A tervezett időpont 1997 eleje volt. Kanada többi része pedig egyesülnek az USA-val. Amint már említettük, általános szabály, hogy a média soha nem számol be a Bilderberg csoport döntéseiről. Ennek oka, hogy a **médiabirodalom döntő hányada a Bilderberg csoport tagjainak tulajdona!** Ebben az esetben azonban megtört a titoktartás. A terv

kikerült a legolvasottabb és legbefolyásosabb kanadai újsághoz, a „Toronto Star”-hoz, amely azt azonnal le is közölte. Ezen a találkozón is érdekes emberek voltak együtt.

Néhányan a listáról: az USA védelmi államtitkára William Perry, a kanadai miniszterelnök Jean Chretien, Henry Kissinger, a Fiat cég tiszteletbeli elnöke, Giovanni Agnielli, Paul Martin, Mario Monto EU-s biztosok, a Chase Manhattan Bank főnöke David Rockefeller, Soros György, a holland és spanyol királynő és a belga herceg, továbbá számos más üzleti, politikai és egyetemi figura.

A kiszivárgott hír nagy hatással volt az emberekre. Végül is eddig nem fordult elő, hogy a Bilderberg csoport a vendéglátó ország felosztását tervezte volna. A kanadaiak pedig kemény emberek. Amikor megtudták, mi forog kockán, az egyszerű dolgozók, írók, kiadók, újságírók, sőt rádió- és TV riporterek is fittyet hányva annak, hogy kinek a tulajdonában vannak a lapok, a TV és rádió csatornák, világgá kürtölték az igazságot, amit azután az emberek nagyon hamar és széles körben ismertek meg. A felháborodás szétáradt az országban, ami megakadályozta, hogy a Bilderberg terv valóra váljon.

Ettől kezdve azután a rendezvény őrzése még szigorúbbá vált. Az eseményről először tudósító újságíró ellen pedig merényletet követtek el, amit szerencsésen megúszott.

2. rész.

A zártkörű klub

Képzeljünk el egy zártkörű klubot, amelynek résztvevői államelnökök, miniszterelnökök, nemzetközi bankárok, titkosszolgálati és katonai vezetők, és amelyben háborúktól és piaci eredményekről döntenek.

Ez a Bilderberg csoport.

Hogy miért nem tudnak róla semmit az emberek?

Egy francia riporter erre a kérdésre így válaszolt: a Bilderberg csoport a világ legtitokzatosabb szervezete, amely annyira nagyhatalmú és mindenhol jelenlévő, hogy kevés ember veszi a bátorságot, hogy leleplezze tevékenységét.

A holland Bernhard herceg, aki a csoport alapítója volt, azzal a céllal hozta össze ezt a „hasonlóan gondolkodók” csoportját, hogy a világ nagy problémáit együtt megoldják.

Mint már tudjuk, először 1954-ben találkoztak, a Bilderberg Szállóban, Oosterbeek városában, Hollandiában. Egy szerző, Hatonn azonban kiderítette, hogy a német származású hercegnek köze volt a nácikhoz. A háború után azonban ez feledésbe merült, és a herceg azt üzleti élet felé vette az útját: a hatalmas Royal Dutch Shell olajtársaság egyik felsővezetője lett. Ma a cég nagyon közel áll a Bilderberg csoporthoz. A Bilderberg csoport, az alakuló ülésen, megfogalmazta a misszióját és a fő céljait. Ezek lényege az európai-amerikai érdekszövetség megteremtése volt gazdasági és politikai kérdésekben. Európában de Gaulle volt az egyik fő ellenzőjük. Azért – ahogy egy politikai elemző állítja –, mert de Gaulle-nak nem tetszett a Bilderberg csoport azon célja, hogy Európa népei adják föl önállóságukat, és rendeljék alá nemzeti magukat egy Bilderberg csoport irányította brit-amerikai világkormánynak.

Ha végigvizsgáljuk, hogy 1954 óta mely témák voltak a Bilderberg csoport találkozásainak kitüntetett vitapontjai, akkor azt találjuk, hogy azok az amerikai-európai ideológiai különbségek csökkentésére, és a világ befolyásolására összpontosítottak. 1954 óta a csoport találkozóinak rendszeres résztvevői a nyugati világ leggazdagabbjai: bankárok, nagyiparosok, politikusok, multicégek főnökei, elnökök, miniszterelnökök, államtitkárok, pénzügyminiszterek, a Világbank és a Nemzetközi Valutaalap vezetői, katonai vezetők és a globális médiabirodalmak tulajdonosai és vezetői.

2005-ben, a „titkos társaság” mítoszt eloszlatandó, a csoport 73 éves elnöke, Viscount Etienne Davignon, interjút adott a BBC-nek. Ebben a következőt mondta: a csoport egyedüli célja, hogy befolyásos emberek kíváncsiak más befolyásos emberek véleményére, szeretnék megismerni a nézeteik között lévő különbségeket, még pedig úgy, hogy mindez ne a nagy nyilvánosság előtt történjék. Azt, hogy egy „**globális uralkodó osztály**” **kialakítása** lenne a cél, Davignon tagadta.

Korábban a háborúkat elsősorban területekért vívták. A globális újkorban azonban, amelyben az üzlet és a politika szorosan összefügg egymással, a világ gazdasági befolyásolása a cél.

A Bilderberg csoport tagjai befolyásolják az országok központi bankjait, ezen keresztül hatással vannak az árfolyamokra, a kamatokra, és az arany árára.

Arra is hatni tudnak, hogy mely országok, milyen feltételekkel kapnak hitelt. Ez a tevékenység természetesen személyes vagyont is gyarapítja. Eisenhower óta az USA valamennyi elnöke kapcsolatban volt a Bilderberg csoporttal. Ez nem jelenti azt, hogy személyesen vett részt a találkozókön, de képviselőjét elküldte. Állandó tag Tony Blair és a brit kormány vezetői. Tag volt Kanada egykori miniszterelnöke Trudeau, és a meghívottak között van Hillary és Bill Clinton és Bill Gates is. De ott találjuk a csoportban David Rockefellert, a médiacár Rupert Murdoch-ot és a nemzetközi médiabirodalom a Viacom vezérét, Summer Redotone-t is. A Bilderberg csoport találkozóit követhetik olyan események, mint az például, amikor a Nemzetközi valutaalap /IMF/ megszorító csomagot kényszerített Argentínára.

Bernhard herceg, aki Beatrix királynő apja volt, 2004-ben halt meg. Életrajzában ez olvasható: Amikor a Bilderberg csoport tagjai hazatérnek, magukkal viszik azt, amiben megállapodtak, és mindent megtesznek annak megvalósításáért.

A Bilderberg csoportnak csak az lehet a tagja, aki elkötelezett híve „az egyvilágrendszernek”, a társadalmak valamennyi tevékenysége feletti „demokratikus ellenőrzésnek”.

A kulcsszó az ellenőrzés, ami nagyon hasonlít a kommunista célokra.

A hermetikus elzártság biztosítása érdekében a Bilderberg csoport tagjai nem hozhatnak senkit magukkal. A találkozó helyeül szolgáló szállodában rajtuk kívül más vendég nem lehet. A kiszolgáló személyzetet pedig gondosan átvilágítják, politikai nézeteiket is ellenőrizve. A biztonsági ellenőrzés és a folyamatos őrzés pedig olyan erőteljes, hogy egy légy sem juthat be a biztonsági örök tudta nélkül. Mindennek költségeit a helyi kormány fizeti. A szállodai szobák ára 1200 euró körül van. Fontos a kiváló konyha. Általában kisebb várost választanak a találkozó helyszínéül, hogy kevésbé legyenek „szem előtt”.

Ez a „globalista fesztivál”, amely általában 4 napig tart, 10 millió euróra rúg. Ez több, mint amennyit az USA elnökének vagy a Pápanak a védelmére költenek nemzetközi utazásaik alkalmával. A konferenciákon általában 130-an vannak. A résztvevők kb. kétharmada európai, a többi az USA-ból, Kanadából és a többi országból. A résztvevők folyékonyan beszélnek angolul.

A Bilderberg csoportot zavarja a brit nacionalizmus: például az, hogy az britek nem akarják bevezetni az eurót. Ezt gyakran vetik Blair szemére. 1998. május 29-én a „Spotlight” című lapban volt olvasható, hogy valaki Blairt „hosszúnadrágban lévő Maggie Thatchernek nevezte, utalva arra, hogy **Thatchernek Európa-ellenessége miatt a Bilderberg csoport nyomására kellett távoznia a miniszterelnöki bársonyszékből**. Valaki úgy fogalmazott, hogy a Bilderberg alapfilozófiáját a következő mondással lehet a legjobban leírni: **„ami jó a bankoknak és a nagyvállalatoknak, az jó mindenki másnak”**.

Különbséget kell tennünk az állandó, aktív tagok, és a meghívottak között. Az állandó tagok száma kb. nyolcvan. A meghívottak egy részét, akikről kiderül, hogy jól szolgálnák a globalizációs célokat, a Bilderberg csoport tagjai később hatalmi pozícióba segítik. Egy kiváló példa erre **Bill Clinton**. Először 1991-ben a németországi Baden-Badenben vett részt Bilderberg találkozón, akkor még mint Arkansas állam kormányzója. Itt David Rockefeller közölte vele, hogy a NAFTA (Észak-amerikai Szabadkereskedelmi Megállapodás) létrehozása Bilderberg-cél. Clinton egyetértett az üggyel. Clinton 1992-ben az USA elnöke lett, és minden erejét latba vetette, hogy a NAFTA létrejöhesse.

Még néhány érdekesség:

Tony Blair először 1993-ban vett részt a Bilderberg rendezvényen. 1994-ben pártvezér, 1997-ben miniszterelnök lett.

George Robertson 1998-ban volt ott, és 1999-ben NATO főtitkár lett.

Romano Prodi 1999-ben vett részt a találkozón, és még ebben az évben az EU elnöke lett.

A 2004. évi Bilderberg-ülés után két „bilderberges” került magas pozícióba. Barroso, korábbi miniszterelnök az EU Bizottság elnöke, Sócrates pedig miniszterelnök lett.

A világ legnagyobb katonai szervezete, a „Világhadsereg”, a NATO vezetői mind „bilderbergesek”.

Ezek után a kérdés az: hol is döntöttek és döntenek valójában Irakról, Koszovóról, Szerbiáról és Afganisztánról!

Egy híres ipari vezető, a bilderberges Giovanni Agnelli, a Fiat egykori elnöke is figyelemre méltó igazságot mondott ki: „az európai integráció a célunk, és ahol a politikusok nem lesznek sikeresek, ott majd a nagyiparosok közbe lépnek, és elrendezik a dolgokat”.

Az American Almanach 2002. augusztus 11-i számában a következő hír jelent meg:

„A Bilderberg csoport a nemzetek utáni kort tervezi meg, azt, amikor már nem lesznek független országok, csak régiók, amelyeket egységes elvek irányítanak. Ez globális gazdaságot jelent majd, egy világkormányval és általános, egységes vallással.”

Ezt kicsit kibontva, arról lehet szó, hogy – az üzleti érdekeknek megfelelően – a Bilderberg csoport egységes, globális piacot, egyetlen kormányt, az ezekre felügyelő egyetlen világhadsereget, egységes valutát és egy uralkodó bankot akar.

Ha ez igaz, akkor érthető, hogy nem szeretné, hogy ez kiderüljön és a „kisemberek” tudomására jusson. Ez indokolhatja a titkolódzást.

A különböző források szerint a Bilderberg csoport jövőről alkotott elképzeléseibe a következők tartoznak bele:

- A nemzeti identitások eltörlése, nagy nemzetközi intézmények uralkodó szerepe.
- Az emberek feletti központosított hatalom és ellenőrzés, amelynek során a középosztály gyakorlatilag megszűnik és csak uralkodók, irányítók és szolgák, irányítottak maradnak. Ezek a gondolatok meg is jelennek Brzezinski „Between Two Ages: America’s Role in the Technetronic Era” (Két korszak között: Amerika szerepe a „technetronikai” korban) című könyvében.
- A nulla növekedésű társadalom: a „nulla növekedés” tönkreteszi a korábbi jólétet. Jólétben az emberek boldogulnak, biztonságban vannak, és ezért nehéz az elnyomást rájuk kényszeríteni. Kényszerítés nélkül viszont az emberek nem fogadnák el, hogy függő, kiszolgálóemberekké váljanak. Az országok saját ipara ezzel megszűnik, a termelés az olcsó munkaerejű fejlődő országokba települ, és mások, elsősorban a szolgáltatási munkahelyek maradnak meg.
- Az országok állandó egyensúlytalansági helyzetben tartása: az állandó válsághelyzetek nyomás alatt tartják az embereket fizikailag, szellemileg és érzelmileg egyaránt. Kifáradva könnyebben mondanak le arról, hogy saját sorsukat alakítani akarják: apatikussá, passzívvá válnak, összezavarodnak, nem értik mi is történik, és demoralizálódnak.
- Az oktatás központi irányítása. Az Európai Unió, amely európai „USA-vá” akar válni, egyik fő célja a nemzeti oktatási rendszerek központosítása és ellenőrzés alá vonása. Ennek során „sterilizálják” a fiatalok agyát, igyekeznek elfelejtetni velük a nemzeti múltat. Ennek gyümölcsei már érzékelhetők: a fiatalok egyre kevesebbet tudnak a történelemről, és a szabadság, függetlenség szépségéről, igazi értelméről. *(Erről eszembe jut az a hír, hogy amikor egy tanár nő a múzeumban Dugovics Titusz, nándorfehérvári hősi tettét lelkesen mesélte diákjainak, azok nem értették, hogy ezt miért tette. Az egyikük ki is fejezte véleményét: milyen hülye volt – mondta!)*
- Valamennyi nemzetközi és fontos hazai politikai kérdés központi ellenőrzése. A cél magáért beszél. Nézzük csak meg, hogy mi is történik az EU-ban, hogyan von magához minden fontos döntést Brüsszel!
- Az ENSZ megerősítése. Szerepét növelni akarják; jogilag és valóságban egyaránt „világkormányá” akarják változtatni, amely adót is szed majd a „világpolgároktól”.
- További szabadkereskedelmi régiók létrehozása. A NAFTA és az EU-n túl, a világ többi részén is cél a szabadkereskedelmi övezetek kialakítása.
- A NATO szerepének további növelése: igazi „világkatonasággá” alakítása. A NATO már ma is beavatkozik belső ügyekbe a világ több pontján (például Afganisztán, a volt Jugoszlávia területe).

– Egységes jogi és társadalmi rendszer. Ebben aki „szót fogad”, az jól jár, aki nem, az akár a megsemmisítésre is számíthat.

Mindezt a Bilderberg csoport gazdasági és politikai hatalmán, nagyhatalmi tagjain keresztül kívánja elérni.

Befejező gondolatok és saját vélemény

„A Bilderberg csoport igazi története” rendkívül izgalmas könyv. Nincs módunkban közvetlenül ellenőrizni, hogy igaz-e, vagy csak „kitalálás”. Ahogy azt mondani szokták, egyike az „összeesküvés-elméleteknek”. Azonban az nagyon is elgondolkodtató, hogy a megfogalmazott célok teljesülését saját bőrünkön is tapasztalhatjuk.

Nem tapasztaljuk-e Magyarországon hogy mekkora nyomás nehezedik ránk nemzeti érzelmeink, történelmi nagyjaink elfelejtetése, elhalványítása érdekében?

Nem érzékeljük-e a nagy nemzetközi szervezetek, Világbank, IMF, Európai Bizottság állandó beleavatkozását az ország ügyeibe?

Nem dicsérik-e ezek az intézmények folyamatosan a nemzetromboló „Gyurcsány-csomagot”? Nem csökkent-e le szinte nullára a magyar gazdasági növekedés, óriásira növelve a szegények számát, és egyre jobban kiiktatva a középosztályt?

Nincs-e káosz, bizonytalanság a gazdaságban, az egészségügyben, az oktatásban és kultúrában, és nem félrevezetettek-e, apatikusa-e és passzívok-e az emberek? Nem „demoralizálódott-e” a társadalom?

A Bolognai rendszerrel nem egységesítette-e az EU a felsőoktatási rendszereket, egyformává, „átláthatóvá és átjárhatóvá” téve azokat?

Nem döntenek-e egyre több nemzeti bel- és külpolitikai ügyben helyettünk Brüsszelben?

Nem erősíti-e az EU a régiókat a megyék megszüntetésének távlati tervével?

Van-e független, az ország érdekeit védő hadseregünk, vagy inkább katonáik a NATO irányítása szerint cselekszenek?

Ha ezekre a kérdésekre őszintén válaszolunk, akkor megdöbbenve tapasztalhatjuk, hogy a könyvben megfogalmazott „jövőképek” megvalósításában hazánk élenjár. Éppúgy, mint abban, hogy az EU „reformszerződését – ami nem más, mint a korábbi, a franciák és dánok által elutasított, minimálisan módosított alkotmány – elsőként, „jó pontokra törekedve Brüsszelnél”, fogadta el a magyar parlament. Történt ez néhány nappal a szerződés aláírása után, amikor még a több száz oldalas dokumentumnak magyar fordítása nem is volt. Gondolom, azt senki nem feltételezheti, hogy a képviselők, akik valószínűleg nem mindannyian beszélnek angolul, néhány

nap alatt angolul elolvasták a több száz oldalas reformszerződést, hogy – ahogy az kötelességük lenne – megfelelő ismeretek birtokában, az ország érdekeit szolgáló döntés hozhassanak.

Végül ne feledjük, az a portugál vezető, akinek sikerült a „reformszerződést” az EU-n keresztülvinnie, a bilderberges José Sócrates portugál miniszterelnök.

3. rész.

Az ismert amerikai csatorna, a CBS hírek egykori elnöke Richard Sabant így fogalmazott: „A mi feladatunk nem az, hogy azt adjuk az embereknek, amit alkarnak, hanem hogy azt adjuk nekik, amit mi fontosnak tartunk”.

A szerző szerint az emberek többsége nem tudja, hogy milyen erős szálak fűzik össze a médiát és a Bilderberg csoportot. Ezért nem is gyanakszanak arra, hogy esetleg a médiában nem a valódi, hanem a manipuláló szándékú híreket kaphatják.

A Bilderberg csoportnak tagjai illetve meghívottjai az amerikai és európai média birodalmak tulajdonosai.

Ez egyben azt is jelenti, hogy a Bilderberg rendezvényeiről, a csoport céljairól és eszközeiről nem számolnak be.

A szerző felhívja a figyelmet arra, hogy bár a 2002 évi Bilderberg találkozón jelen voltak a vezető médiák képviselői, mégis, egy sem volt közöttük, amelyik az iraki háborús készülődésről beszámolt volna. A média inkább kitalált témákat, amelyeket – ha nem is ezek a legfontosabbak – bedob, és amelyen „csámcsog”. Kedvenc módszer a Bilderberg támogatók „hősként”, az „ellenzők” veszélyes, szélsőséges, hozzá nem értő emberekként való feltüntetése.

Így népszerűsítette például Ralph Nader-t az amerikai „főáramú” média elnökjelöltként. Nader tanácsadója egyébként az amerikai „Business Week” lap szerint 1971. március 10-i száma szerint, a Rockefeller család egyik tagja, John D. Rockefeller IV. volt és kampányát is a Rockefeller hálózat pénzelte. A médiára gyakorolt hatással így a Bilderberg csoport tagjai befolyásolják a közvéleményt, ezen keresztül pedig a választásokat, végül pedig azt, hogy mi is történik egy országban. Különböző források szerint ezt David Rockefeller így fogalmazta meg az 1991-ben Baden-Badenben tartott Bilderberg csoport találkozón: „Hálásak vagyunk az olyan kiváló lapoknak, mint például a Washington Post, a New York Times vagy a Time Magazine azért, hogy közel negyven éve betartják ígéretüket, és nem hozzák azokat nyilvánosságra. Ugyanis lehetetlen lett volna a világ jövőjével kapcsolatos terveinket kialakítanunk akkor, ha azok közben nyilvánosságra kerültek volna.

Most már a világ felkészültebbé vált arra, hogy elinduljon a világkormány megteremtése felé. Hiszen nyilvánvalóan hasznosabb megoldás az intellektuális elit és a világ bankárjainak nemzetek feletti szuverén hatalma, mint az elmúlt századokban gyakorolt nemzeti önrendelkezés”.

Igazak-e ezek az információ források? Éppen a média titkolódzása miatt egészen biztosak semmiben nem lehetünk. Azonban ez nem zárja ki azt, hogy a jelekből olvassunk. Ilyen érdekes

jel az a vélemény, amelyet George Ball fogalmazott meg 1968. áprilisában, az akkori Kanadában, Mont Tremblant-ban tartott Bilderberg csoport rendezvény alkalmából. Ball Kennedy és Johnson elnök gazdasági államtitkára volt, továbbá a Lehman Brothers pénzügyi csoport ügyvezető igazgatója és a Bilderberg csoport egyik bizottságának tagja. Ball arról beszélt, hogy mit jelentenek a Bilderberg csoport globalizációs elképzelései. Ball szerint az első és legfontosabb feladat a nemzetállamok „archaikus politikai struktúrájának” megszüntetése és a „világméretű cégek” elterjesztése.

A kis nemzetállamok ugyanis gátolják a világcégek „mérethatékonyságának” elérését. Persze – ahogy erre sokan rámutatnak – ez nem jelent mást, mint „szabadrablást”: A gyenge országoknak a átfogó tőke prédájává válását. Jelenti az olcsó béreket és a magas árakat a szegény országokban. (Nem ismerős ez nekünk?)

De hogyan lehet mindezt kivitelezni?

Hogyan lehet megszabadulni olyan kormányoktól, amelyek megpróbálnák megvédeni a nemzeti érdekeket a globális tőkével szemben? A jelenlegi „képviselői demokrácia” erre kiváló lehetőséget ad. Csak elegendő pénz kell ahhoz, hogy egy ilyen kormányt meg lehessen buktatni. Nem nehéz egy kis válságot kelteni bárhol a világban! Főleg, ha a függetlenné tett – már mint a nemzeti érdekektől, de nem a nemzetközi pénzvilágtól – központi bankokat manipulációs eszközként tudja használni a nemzetközi pénzvilág. Például az USA-ban a központi bank – a Federal Reserve System – egy magán bankrendszer, amely több szálon is kötődik a Bilderbegekhez. De ez a helyzet Európában is. A függetlennek mondott Európai Központi Bank – amelynek elnöke Jean Claude Trichet, maga is Bilderberg csoport „pénzelitje” tervezi meg. A brit központi bank, a „Bank of England” vezetői valamennyien a Bilderberg csoport belső körében tartoznak. A Bilderberg csoport tehát közvetlen felügyeletet gyakorol a függetlennek nevezett nemzeti bankok és a politikusok felett. Emlékezzünk rá, Margaret Thatcher-nek is azért kellett távoznia, mert nem értett egyet azzal, hogy a brit szuverenitásról lemondjon a Bilderberg csoport által megtervezett európai szuperállam brüsszeli vezetői javára. Az európai szuperállam terve javára. Az európai szuperállam terve azonban régi: és – a szerző véleménye e szerint – kezdetek óta kapcsolódik a Bilderbergerekhez,

A Marshall terv

A Marshall terv a nevét George Marshall-ról az USA egykori külügyminiszterétől kapta, aki 1947. június 5-én mondta el híres beszédét Európa háború utáni újjáépítéséről.

A beszéd lényege a következő volt: meg kell akadályozni, hogy folytatódjék Európában az a szétesés, ami az országot gazdasági és társadalmi helyzetét jellemezte a II. világháború után. Ehhez az USA-nak segítséget kell nyújtani. Ezzel hozzájárul az éhínség gyors csökkentéséhez és a gazdaságok újjáépítéséhez. Ez hasznos lesz az USA számára is, mivel szövetségeket és értékes üzleti partneri kapcsolatokat tud így kiépíteni saját maga számára is.

Talán még ennél is fontosabb lesz, ahogy azt egy brosúra írta, hogy „egyéni és kollektív barátságok szövődnek majd az USA és Európa között”.

Amiről azonban a nyilvánosságot nem tájékoztatták, az az volt, hogy a „Tervet” sok angol politikai közíró ezeket így jellemezte „Ki uralkodik a világ felett?” című cikkében: az USA követelte, hogy Európa liberalizálja – cserében a Marshall tervért – kereskedelmét, növelje

termelékenységét, és biztosítja, hogy megindul „Európa amerikanizálódása”. Ezt segíti majd az USA és Európa „gazdasági és politikai elitjeinek összefonódása” és az, hogy jelentős gazdasági vagy politikai lépést Európa nem tehet amerikai jóváhagyás nélkül. A Marshall terv eszerint tökéletesen kiszolgálta a nemzetközi orientáltságú amerikai óriáscégek üzleti érdekeit.(Churchill például egy alkalommal a Marshall tervet a történelem leghitványabb tettének nevezte!).

Megjegyezhetjük, hogy Európa, mindenesetre „jó tanítványnak bizonyult, hiszen a fejletlenebb országoknak, köztünk hazánknak juttatott EU-s támogatásokból is többnyire a külföldi cégek húzzák a legnagyobb hasznot!

Az egyesített Európa terve tehát már ekkor, a Marshall terv idején felmerült Carrol Quigley, a Georgetown Egyetem történelem professzora erről így ír: Európa egységesítését a Marshall terv indította el 1948-ban. A terv egyik kikötése volt, hogy az európai gazdasági újjáépítést az országoknak egymással összefogva kell elvégezniük. Ez vezette el az 1948. áprilisában aláírt Európai gazdasági együttműködési megállapodáshoz, és az ezt követő hónapban megtartott „Hágai Kongresszus az Európai Unióért” című rendezvényhez. Ezután már gyorsan követték egymást az események. 1950-ben már meg is született a „Schuman terv”, amely Franciaország és Németország teljes szén- és acéltermelésének felügyeletét és irányítását egy nemzetek feletti szervezetre bízta. Az Európai szén és acél bizottság 1952-ben kezdte meg működését. A bizottság dönthetett árakról, beruházásokról és termelési mennyiségekről: éppen úgy, mint egy kormány. A csoportba végül hat ország, Franciaország, Nyugat-Németország, Olaszország, Belgium, Luxemburg és Hollandia lépett be. Ezzel Európa elindult az egységesedés felé.

1957-ben azután megszületett Rómában az Európai Gazdasági Közösség. A római szerződés 1958. január elsején lépett hatályba.

4. rész.

A harmadik részben már szó volt arról, hogy Európa „egységesítésében” nagy szerepet játszik a Bilderberg csoport. Európa egyesítésén korábban többen is dolgoztak. Napóleon ezt a francia zászló alatt, Hitler pedig német uralommal akarta megtenni. Ma ez sokkal inkább az amerikai elképzelések mentén történik. A londoni The Telegraph újságban 2000 szeptemberében Ambrose Evan-Prichard írta: Az amerikai titkosszolgálat az '50-es, '60-as években jelentős kampányt folytatott az európai „egységesítés” érdekében, és komoly összegekkel pénzelte az európai „föderalista mozgalmat”. Létezett is olyan szervezet CIA-vezetéssel, hogy „Amerika-bizottság az Egyesített Európáért”. És ezen a ponton szólnunk kell egy másik szervezetről is. Ez a Külügyi Kapcsolatok Tanácsa (Council on Foreign Relations).

A CIA-t ennek a csoportnak a befolyásos tagjai irányították az '50-es, '60-as években. De vajon miért tud olyan keveset még az amerikai lakosság is erről a csoportról? Miért nem foglalkoznak vele a Pulitzer-díjas riporterek, egyetemi professzorok, történészek, kutatók? Lehet, hogy azért, mert a tanácsnak létezik egy „nyilvános arca”. Évente jelentéseket ad ki, és folyóirata is van Foreign Affairs – külügyek – címmel, amelyre bárki előfizethet.

Titkársága is van, amelyhez bárki kérdéssel, javaslattal fordulhat, és egészen biztos, hogy választ is fog kapni. Azonban mindez csupán a felszín. Ha megnézzük a tagok listáját, akkor azt találjuk,

hogy körülbelül kilencven százalék vagy a Bilderberg csoportnak is tagja, vagy az úgynevezett „Trilateral Commission” – Háromoldalú Bizottsághoz van köze.

A Háromoldalú Bizottság

Olvassuk David Rockefeller emlékiratainak egy részét:

„Egyesek azt hirdetik, hogy mi egy titkos szövetség részei vagyunk, mivel én és családom úgynevezett »internacionalisták« vagyunk, és arra szövetkezünk, hogy egy globális politikai és gazdasági struktúrát hozunk létre: úgy is fogalmazhatnánk, hogy egy egységesített világot, amely az USA érdekeit is sértheti. Ha ez ellenünk a vád, akkor én valóban bűnös vagyok, és egyben büszke vagyok rá.”

A Bilderberg csoport mellett még egy hatalmi csoportosulás van: ez az úgynevezett Háromoldalú Bizottság. Ennek is gazdag és nagy hatalmú emberek a tagjai. Közös bennük, hogy hasonlóan a Bilderberg csoport tagjaihoz, irtóznak mindentől, ami „nemzeti”. A bizottságot 1973-ban David Rockefeller alapította. David Rockefellerről, a Rockefeller család irányította Chase Manhattan Bank elnökéről 1980-ban egy „A titokzatos kormány” című dokumentumműsorban így beszélt az újságíró, Bill Moyers: „David Rockefeller a legnyilvánvalóbb képviselője a mai uralkodó osztálynak, annak, amelynek tagjai multinacionális közösségben formálják a globális világgazdaságot, és irányítják a tőke mozgását. Rockefeller, mint magánember pedig megdöbbentő privilégiumokkal rendelkezik: sem a vám-, sem az útlevél-ellenőrzés emberei nem zavarhatják, sőt abból sincs baja, ha nem áll meg az autójával a piros lámpánál.”

A Háromoldalú Bizottság első találkozója Tokióban volt 1973. október 21. és 23. között. Az észak-amerikai résztvevők csoportjában hatvanöten voltak. Közülük harmincöt kapcsolatban volt a Külügyi Kapcsolatok Tanácsa szervezettel is. A Háromoldalú Bizottság három régió- (Amerika, Európa és Ázsia) csoportba oszlik. Az amerikai csoport központja Washingtonban, az európaié Párizsban és az ázsiaié Tokióban van.

A 2006-os éves ülés, amely három napig tartott, Tokióban, a 2007. évi Brüsszelben volt. A 2008. évi pedig Washingtonban lesz. Az ülések zártak, és a független média nem közölhet hírt róluk. Az amerikai csoport vezetője 2001-től Thomas Foley, az európaié az üzletember és politikus Peter Sutherland és az ázsiaié Yotaro Kobayashi, aki szintén üzletember. A tagságot a végrehajtó bizottság választja. A tagok mind „belső emberek”, a globalizáció hívei és előmozdítói. Feltűnő jelenség, hogy a kormányok magas rangú képviselői közül sok ebből a bizottságból kerül ki. A bizottságnak saját folyóirata van „Triologue” címmel.

A Washington Post 1977. január 16-án így írt a Háromoldalú Bizottságról: „A bizottság tagjai nemzetközi magánszervezetek képviselői, akiket a vagyonos bankár, David Rockefeller gyűjtött össze azzal a céllal, hogy felélénkítse a tárgyalásokat az USA, Nyugat-Európa és Japán között. Azonban figyelemre érdemes, hogy a tagjai között találjuk Carter elnököt, Mondale alelnököt, Cyrus Vance külügyminisztert, Harold Brown honvédelmi és Michael Blumenthal pénzügyminisztert. De tag Carter nemzetbiztonsági tanácsadója, Zbigniew Brzezinski is.”

Ez után a cikk után a Washington Postot kiadó cég igazgatótanácsának elnökét meghívták a bizottságba. Ezt követően többet nem írt a lap a bizottság üléseiről.

A bizottság legújabb ötlete, amelyet Brzezinski vetett fel, hogy a globalizáció kiterjedésével az olyan globális intézményeket, mint például a Háromoldalú Bizottság, globális adórendszer létrehozásával kell majd finanszírozni.

A bizottság 2007. augusztusi tagsági listáján már sok országból találunk embereket, beleértve Kuvaitot, Jordániát, Ukrajnát, Izraelt, Kínát és Oroszországot. Robert Eringer szerint, aki 1980-ban „A nagy globális manipulátorok” címmel írt könyvet, a Háromoldalú Bizottság tagjai előbb-utóbb saját országukban vezető beosztásba kerülnek, és ebben a pozícióban a bizottságtól kapott feladatokat hajtják végre. Érdekes bizonyíték erre egy Kissinger-idézet, amely a Háromoldalú Bizottság 25. évfordulóján, 1998-ban egy díszvacsorán elmondott beszédből származik: „1973-ban, amikor külügyminiszter voltam, David Rockefeller meglátogatott az irodámban, és azt mondta, hogy ő úgy véli, én segítségre szorulok. Be kell vallanom, hogy először nem értettem, hogy mire gondol. Azt javasolta, hogy alakítsunk egy amerikaiakból, európaiakból és japánokból álló csoportot azzal a céllal, hogy előre lehessen tervezni a jövőt. Megkérdeztem tőle: Ki fogja ezt elintézni a számodra, David? A válasz ez volt: Zbig Brzezinski. Rögtön láttam, hogy Rockefeller komolyan gondolja a dolgot, hiszen egy fontos személyt választott. Aztán arra is ráébredtem, hogy valójában szükség van arra, amit Rockefeller akar.”

Szakértői tervezés

Miért is kapcsolódik egyre erősebben egymáshoz a fejlett és a fejletlen világ? – teszi fel a kérdést egyre több szakember.

1991-ben egy amerikai közgazdász, Doug Henwood így válaszol a kérdésre: a fejlett világ három csoportja, az USA, Nyugat-Európa és Japán maga köré gyűjtött néhány kihasználható, kevésbé fejlett országot, és azokban összeszerelő üzemeket, mezőgazdasági farmokat hozott létre, illetve megszerezte a bányákat vagy vízkészleteket.

Az USA elsősorban Dél-Amerikára, Nyugat-Európa pedig Kelet- és Dél-Európára terjesztette ki befolyását. Néha azonban osztoznak is egy adott országon. Például Szingapúr és Tajvan USA és Japán, Argentína pedig USA és Nyugat-Európa befolyási területe. A módszert, amelyet használnak, írja le „A demokrácia válsága” című 1974-ben íródott könyv (egyik szerzője a híres politológus, Samuel Huntington): „A külügyminisztérium munkamegosztása a következő: az első nyomást gyakorol a kevésbé fejlett országokra, hogy liberalizálják a gazdaságot, és mondjanak le mindenféle »nacionalizmusról«. A multinacionálisok pedig továbbadják mindazt a tudást a külügyminisztériumnak, amelyet az adott országban összegyűjtöttek.” Természetesen eközben jó sok profitot is összegyűjtenek – tehetjük hozzá.

Leszűrhetjük tehát azt a következtetést, hogy a Bilderberg csoport, a Háromoldalú Bizottság és a Külügyi Kapcsolatok Tanácsa egymással szoros kapcsolatban lévő és a világ dolgait irányítani akaró magánintézmények, amelyek a nemzetek szuverenitása és a valódi demokrácia helyett globális világuralmat készítenek elő. Vagyis nem csupán gazdasági célokról van szó, bár ezek az érdekek is nyilvánvalóan erősek. A politikai hatalom befolyásolása is a célok között szerepel.

5. rész (vége)

A „Rockefeller-dosszié” című könyv szerzője, Gary Allen arra hívja fel a figyelmet, hogy a Bilderberg csoport és a Háromoldalú Bizottság rendezvényein sohasem vetődik fel fontos témaként a tisztességes verseny és a demokrácia fontossága. Viszont David Rockefeller némi szimpátiát mutat a marxizmussal szemben. Hogyan lehetséges ez? – teszi fel a kérdést a szerző. David Rockefeller nemcsak nagyon gazdag, de tanult ember is. Ismeri a XX. század történelmét, tudja, mit követett el Sztálin a marxizmus jegyében.

Tudja, hogy – becslések szerint – százmillió embert öltek meg, és ennél sokkal többet börtönöztek be vagy küldtek lágerekbe a marxista ideológia védelmében. Hogyan egyeztethető össze a „nagykapitalista” állapot a marxizmus iránti vonzalommal? Az ellentmondást talán akkor sikerül feloldanunk, ha jobban megvizsgáljuk a szavak értelmét. Az ideológiai magyarázatok szerint a kapitalizmus egyenlő a szabad versennyel.

A kapitalisták tehetséges vállalkozók, akik kiváló ötleteik segítségével versenyhelyzetben profitot tudnak elérni, és ezzel meggazdagodnak. A kapitalizmusban az egyén tehetsége előtt nincs korlát, a megtermelt profitot újra be lehet ruházni, és azzal még több profitot lehet előállítani. A pénz, amit megkeres az egyén, az övé, és az is egyéni döntés, hogy a pénzt mibe fekteti be. Ezzel szemben a marxista ideológia szerint a legfontosabb az állam. Egypártrendszer van, amely az egész gazdaságot ellenőrzése alatt tartja, az egyének döntési szabadsága pedig kicsi. Ezek után elképzelhető-e, hogy a nagybankárok, a kapitalizmus megtestesítői, mint például a Rockefellerek, Rothschildok és a többiek érdeklődést mutathatnak az antikapitalista marxizmus iránt?

Mi lehet vonzó a számukra a marxizmusban? A társadalom feletti uralom, a lakosság és a gazdaság állami ellenőrzése nagy előnyökkel járhat a kapitalisták számára is.

Figyeljük csak meg, mi játszódik le Kínában. Kínában valójában „házasságra lépett” a kapitalizmus a kommunizmussal. Hiszen továbbra is valójában egypártrendszer van, működik a központi irányítás, és ez támogatja a kapitalizmus meggyökeresedését.

Az „Egy monopolista vallomása” című könyvben, 1906-ban jelent meg, szerzője Frederick C. Howe így fogalmazott: a nagyvállalat célja a monopolhelyzet, az, hogy a társadalom szolgálja ki a nagytőkét.

Ezért nem értjük meg a valóságot, ha az internacionalista forradalmárokat és az internacionalista bankárokat kiengesztelhetetlen ellenségeknek tekintjük. Ugyanis ez esetben nem is gondolhatunk arra, hogy a két tábor között kölcsönös előnyökkel járó partneri kapcsolat is elképzelhető.

Gary Allen pedig a „Senki ne merészeljen összeesküvésre gondolni” című könyvében így ír: A demokratikus, tisztességes piaci versennyel jellemezhető szabad társadalmak lehetővé teszik a hatalmi elit cseréjét. Segítik a tehetségek kibontakozását, a kis cégek sikerét, megerősödését. Ezért azok, akik ellenőrizni akarják a társadalmat, olyan törvényeket hoznak, amelyek korlátozzák a valóban szabad vállalkozást, útját állják a kreativitás, a vállalkozó szellem érvényesülésének, például azzal, hogy óriási adóterheket tesznek a kis- és közepes vállalkozásokra, miközben a nagytőke adókedvezményeket kap.

Ezzel a kis- és közepes cégeket sikerül falhoz szorítani, és így a nagyok felfalhatják őket. Ez pedig nem tisztességes piaci versenyhelyzet. Ezen a ponton pedig közel kerülhet egymáshoz a nagytőkés és a kommunista. David Rockefeller papája – a megmaradt dokumentumok szerint – gyűlölte a versenyt. Gyermekait arra tanította, hogy csak egyetlen versenyhelyzetnek van értelme: annak, amikor az ember versenytársa saját maga. Azaz akkora üzlet ura, hogy valójában monopolhelyzetben van. A kommunizmus központi hatalmat hoz létre, amely uralkodik az embereken, és nem tűri meg a versenyt.

A globális cégek összeolvadásokkal, felvásárlásokkal növelik saját gazdasági erejüket, és próbálják kizárni a piaci versenyt. A témát tovább boncolgatja Anton Suttén „A Wall Street és a bolsevik forradalom” című könyvében. A „Wall Street” az amerikai pénzvilág központja. A szerző szerint az amerikai pénzvilág pénzzel segítette a bolsevikok győzelmét, amivel hosszú időre sikeresen gyengítette le Oroszországot.

A huszadik század fordulóján II. Miklós cár uralkodott Oroszországban, aki megpróbálta modernizálni az országot és felzárkóztatni a Nyugathoz. Ezt azonban az emberek kegyetlen kizsákmányolásával tette. Ez ellen a munkások 1905-ben véres leszámolással végződő tüntetéssel tiltakoztak. 1918-ban azonban sikerült megbuktatni a monarchiát. Több szerző egybehangzó véleménye szerint azonban a forradalmat pénzzel kívülről is támogatták. De mi indokolhatta az amerikai bankárok, közöttük Rockefeller beavatkozását az orosz „belügyekbe”? Miért támogatták a cárizmus megbuktatását? Az okok egyike az olaj volt. A bolsevik forradalom előtt Oroszország olajkitermelése nagyobb volt, mint az USA-é.

A bakui olajmezők 1902-ben még a világ teljes olajkitermelésének több mint ötven százalékát adták! A forradalom tönkretette az orosz olajipart. Általában is jelentősen legyengítette a gazdaságot, így rontotta versenyképességét az amerikai gazdasággal szemben. Ezek után elhiszi-e valaki, hogy az orosz forradalom spontán esemény volt? – kérdezi a szerző. Több szerző is ír arról, hogy az 1905-ös sikertelen megmozdulás után Lenin és Trockij közvetlen támogatást kapott az amerikai nagytőkéktől.

1920 után azután a Morgan-Rockefeller csoport üzleti kapcsolatot létesített Szovjet-Oroszországgal. 1926-ban a Vacuum Oil Company – Rockefeller olajvállalkozása – megegyezésre lépett a szovjet „Naphta Syndicate” céggel. Az üzlet tartalma az volt, hogy Rockefeller olajvállalata orosz olajat adott el Nyugat-Európában a Rockefeller tulajdonában lévő Chase National Bank közreműködésével. 1927-ben Rockefeller olajvállalata olajfinomítót épített Szovjet-Oroszországban. Rockefeller közreműködésével jött létre 1922-ben az Amerikai–Orosz Kereskedelmi Kamara, amelynek elnöke Reeve Schley, a Chase National Bank alelnöke lett. Rockefeller szerepet játszott abban is, hogy 1933-ban az USA elismerte Szovjet-Oroszországot. 1935-ben Sztálin államosította a külföldi cégek vagyonát, de nem érintette a Rockefeller-vállalkozásokat.

A kapcsolatok a II. világháború alatt és után is folytatódtak. A szovjet atombomba megépítését is amerikai alapanyagok, pénz és technológia tette lehetővé. A Gorkijban lévő teherautógyárat az amerikai Ford és Austin cégek építették. Az itt gyártott teherautókon vitték Vietnamba azokat a hadieszközöket, amelyekkel a vietnamiak az amerikaiak ellen harcoltak. Ebben a gyárban

egyébként tankokat is gyártottak. Úgy tűnik – állítja a szerző –, hogy egyes amerikai üzleti körök saját országuk érdekei ellen hozzájárultak a potenciális ellenfél hadiiparának megerősödéséhez.

A „Bilderberg csoport igaz története” című könyv utolsó fejezetének címe: „Letartóztatás 2004”. 2004-ben a Bilderberg csoport Olaszországban, Stresa városban találkozott. A könyv szerzője Daniel Estulin is készült a találkozóhely helyszínére menni. A milánói Malpensa nemzetközi repülőtér éppen elhagyni készült, amikor megszólították: – Jó estét, uram! Lenne szíves velem jönni? – Az éles hang egy esőkabátos férfitől származott. Az esőkabát meglepő élmény volt. A repülőtér ablakain keresztül ugyanis látszott a ragyogó kék mediterrán ég és a napsütés. Aztán Estulin észrevette, hogy az esőkabát egy automata fegyvert rejt. A szerző agyán végigfutott a gondolat: vajon hogyan tervezték el a „véletlen balesetet”? Az éles hang tulajdonosa detektívként mutatkozott be. Eddigre két ór és egy tiszt is odalépett hozzájuk, és betuszkolták a szerzőt egy kihallgatósobába. A szomszéd szobából sírás és nyöszörgés hallatszott. Aztán nehéz léptek hallatszottak a folyosón. – Leveheti a kabátját – mondta az egyik ór. – Mi a neve? – kérdezte az egyik ór. – Mi a nemzetisége? – kérdezte a másik. – Most van először Olaszországban? – Estulin minden kérdésre pontosan válaszolt. – Szeretnénk átvizsgálni a ruháját és a csomagjait, mivel jogunk van feltételezni, hogy kábítószerrel hozott magával. – Estulin meglepődött. Eszébe jutott, hogy minden újságíró, aki bármit is írt a Bilderberg csoportról, jól ismernek a titkosszolgálatok.

Hirtelen az jutott eszébe, hogy talán kábítószerrel csempészték a táskájába. Az egyik ór elvette a szerző táskáját, és háttal fordulva neki kutatni kezdte. De csak egy verseskötetet emelt ki belőle. Aztán egy civil ruhás ember jött be, gyors olasz beszédbe kezdett a kihallgatókkal. Ezután a kihallgatás további egy óra hosszúra folytatódott. Ugyanazokat a kérdéseket többször is feltették egymás után. Majd elkérték a szerző repülőjegyét. – Miért jön éppen most Stresába? – kérdezte az egyik ór. Majd elővett egy fényképet, mely a szerzőt ábrázolta. A fénykép a szerző spanyol igazolványképe a másolata volt. Ebből arra lehetett következtetni, hogy az olaszok a spanyol belügyminisztériumból kaphatták a képet. Valószínű, hogy a minisztérium együttműködve a Bilderberg csoporttal megpróbálta megakadályozni, hogy a szerző a találkozó helyére utazhassék. Mivel azonban az olaszok nem találtak semmilyen okot a szerző letartóztatására, ezért csak húzták az időt a kihallgatással. Ahogy mindez végigfutott az agyán, úgy érezte, hogy esélye van a szabadulásra. A következőkkel fordult a kihallgatók felé: – Uraim, önöknek két lehetőségük van. Vagy letartóztatnak, hogyha erre bármilyen indokot fel tudnak hozni, vagy szabadon engednek. A komédiának vége.

Önök jól tudják, hogy én miért vagyok itt, és én is tudom, hogy önök miért próbálnak feltartóztatni. – A kihallgatók tanácskozásba kezdtek, majd elengedték Estulint, aki taxiba ugrott, és még időben megérkezett a Bilderberg csoport találkozóhelyére.

A Bilderberg ismét a félelemmel kapcsolódott össze.

Dokumentumok

A könyv végén dokumentumok találhatóak az ülésekről, résztvevőkről, és fényképek a helyszínekről.

Csemegézzünk egy kicsit közöttük!

Néhányan az 1973-as Bilderberg-találkozó résztvevői közül:

Z. Brzezinski (USA), Lombardini (autógyáros, Olaszország), Olof Palme (Svédország), Rothschild Edmond (Franciaország), Helmut Schmidt (Németország).

A 2006. júniusi Bilderberg-ülés résztvevői közül néhányan:

Richard Holbrooke (USA), H. Kissinger (USA), Chalabi Ahmad (Irak), J. Wolfenson (USA).
A Trilaterális (Háromoldalú) Bizottság 2006. februári találkozásának résztvevői közül néhány érdekes név:

Jean-Louis Bourlanges, az Európai Parlament tagja, Francois Bujon de l'Estang, a Citigroup Franciaország elnöke, Richard Burrows, az Ír Nemzeti Bank kormányzója, Antonio Carrapatoso, a Vodafon Portugália igazgatótanácsának elnöke, Bill Emmott, a „The Economist” (London) lap főszerkesztője, Michael Fuchs, a német parlament tagja, Mugur Isarescu, a román nemzeti bank kormányzója, korábbi miniszterelnök, Járai Zsigmond, a Magyar Nemzeti Bank elnöke, Kádár Béla, a Nemzeti Bank monetáris tanácsának tagja, Magyarország egykori OECD-követe, és korábbi parlamenti tag és miniszter, Kassai Róbert, a kézműves cégek nemzeti egyesületének általános elnökhelyettese, Charles Schwarzenberg herceg, a cseh szenátus tagja, Havel elnök közvetlen munkatársa, a nemzetközi Helsinki Bizottság egykori elnöke, Székely Péter, a Transelektro elnök-vezérigazgatója, Madeleine Albright egykori külügyminiszter (USA), Z. Brzezinski (USA), Francis Fukuyama (USA, professzor), R. Holbrooke (USA), H. Kissinger (USA), John D. Rockefeller IV. (USA), David Rockefeller (USA), P. Wolfowitz (USA).

A Bilderberg csoport ülések állandó résztvevői közül néhány név:

R. Holbrooke, D. Rummsfeld, P. Wolfowitz, J. Wolfenson, Soros György, a Rothschild család képviselői, Romano Prodi, Jose D. Barroso, Pascal Lamy, Jean-Claude Trichet (az európai központi bank elnöke), Fülöp herceg (Nagy-Britannia), Giscard D'Estang, Harold Wilson (brit miniszterelnök), M. Thatcher (brit miniszterelnök), H. Schmidt (német kancellár), G. Agnelli (a Fiat egykori elnöke), J. Solana.

Végül néhány mondat a 2007-es Bilderberg-ülés témáiból (Törökország, Isztambul, május 31–június 3.).

Június 3-án, a fényűző ebéd után a Bilderberg csoport tagjai hazatértek országukba, magukkal vive azokat a feladatokat, amelyeket a „világkormány” továbbépítése érdekében csendben végeznek el.

Persze mindenkiben fel kell merülnie a kérdésnek: hogyan lehetséges az, hogy olyan progresszív liberálisok, mint Hillary Clinton, vagy olyan emberek – közöttük a Rockefellerek –, akik „társadalmi felelősségérzetből” segítik a szegényeket, képesek lennének egy „világkormány” érdekében dolgozni? Hogyan valósítható ez meg egyáltalán? A szerző szerint a lépések a következők:

– Összpontosítani kell a politikai hatalmat egy megbízható szűk kör kezében, és ki kell küszöbölni a lehetőségét is annak, hogy bárki más közel kerülhessen a hatalomhoz (például kisebb pártok ellehetetlenítésével).

– A nagy cégeknek való kedvezéssel a gazdaság többségét a globális cégek hatalma alá kell helyezni, kiküszöbölve a valódi piaci versenyt, ellehetetlenítve a helyi kis- és közepes vállalkozásokat (például agyonadóztatásukkal és ellenőrzésükkel).

– Biztosítani kell, hogy a legfontosabb erőforrások felett – víz, olaj, gáz, föld – a szűk érdekkör megszerezhesse a hatalmat.

– Olyan jogi eszközöket kell alkalmazni, amelyek lehetetlenné teszik az emberek jogos tiltakozását (például gyűlöletbeszéd-törvény).

Befejezőként egy érdekes hír: A független kanadai lap, a „Kingston Eye Opener” 2005-ben az év legjobb dokumentumkötetének választotta Daniel Estulin: „A Bilderberg csoport igaz története” című könyvét. (Megjegyzés: a könyv először spanyolul jelent meg 2005-ben.)

Indoklás

Estulin könyve leleplezi a „Bilderberg csoport”-nak nevezett hatalmi elit mesterkedéseit a világ feletti uralom megszerzéséért, és ezzel az emberiség javát szolgálja.

Dr. Csath Magdolna
közgazdász, egyetemi tanár